

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீபத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

திருவரங்கச்செல்வனார் விஷயமாக
ஸ்வாமி வேதாசார்யபட்டர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீக்ஷமாஷோடசீ

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்
(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே இராமாநுசாய நம:

ஸ்வாமி வேதாசார்ய பட்டர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீக்ஷமாஷோடசீ

அறிமுகம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகனாக, திருவரங்கச்செல்வனாராக, செங்கோல் உடையவனாக, நீள்மதிள் அரங்கனாக, வந்தாரை வாழவைக்கும் தென்னரங்கனாக, “நமக்கு ஆவாரை நாமே தேடிகொள்வோம்” என்ற ஸித்தாந்தம் கொண்டவனாக, “என் அடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்கு செய்தார்” என்று ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் வார்த்தைகளையும் அடியார்களுக்காகத் தள்ளும் ஸ்வபாவம் கொண்டவனாக, தொண்டைமண்டலம் தயார்படுத்தி வைக்கின்ற சான்றோர்களைத் தகுந்த நேரம் பார்த்து தன்னிடம் இழுத்துக் கொள்ளும் சாமர்த்தியம் கொண்டவனாக, “ஒரு மகளைச் செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனான்” என்று பெரியாழ்வாரை புலம்ப வைத்தவனாக, “கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டான்” என்று ஆண்டாளைத் தவிக்கவிட்டவனாக - இப்படி அழகியமணவாளனாம் பெரியபெருமாளின் மேன்மையை அடுக்கிக் கொண்டே செல்லலாம். இவற்றில் கூறப்படாத குணங்கள் ஏதேனும் உண்டா என்றால், நம்பெருமாளின் “பொறுமை” என்பது மட்டுமே ஆகும். “க்ஷமை” என்று கூறப்படும் அந்தக் குணத்தைப் போற்றியபடி உள்ள ஸ்தோத்ரமே இந்த “க்ஷமாஷோடசீ” என்பதாகும்.

ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரான வேதவ்யாஸ பட்டரின் திருக்குமாரர் ஆகிய ஸ்வாமி வேதாசார்யபட்டர் அருளியது இந்த ஸ்தோத்ரம் ஆகும். இதில் 16 ச்லோகங்கள் உள்ளன. திருவேங்கடமுடையானின் தயை குணத்தைப் போற்றி ஸ்வாமி தேசிகன் “தயாசதகம்” அருளிச்செய்தார். அது 108 ச்லோகங்கள் கொண்டது. ஆனால், “நமது க்ஷமை (பொறுமை) பற்றி உரைக்க அத்தனை ச்லோகங்கள் அவசியம் இல்லை; சிலவற்றிலேயே நம்முடைய பொறுமை பற்றி பரிபூர்ணமாக உணரலாம்”, என்று அரங்கன் முடிவு செய்தான் போலும்.

தனியன்

யச் சக்ரே ரங்கிணஸ் ஸ்தோத்ரம் க்ஷமாசோடசி நாமகம்
வேத வ்யாஸஸ்ய தநயம் வேதாசார்யம் தமாச்யே

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாக “க்ஷமாசேஷ்டசீ” என்ற பெயர் கொண்ட இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அருளிச் செய்தவரும், வேதவ்யாஸரின் திருக்குமாரரும் ஆகிய வேதாசார்யப்பட்டரை நான் பணிகிறேன்.

1. ஸ்ரீரங்கேச! யயா கரோஷி ஜகதாம் ஸ்ருஷ்டி ப்ரதிஷ்டாக்ஷயாந்
அத்ராமுத்ர ச போகமக்ஷயஸுகம் மோக்ஷஞ்ச தத்தத் த்ருஷாம்
த்வத் ஸ்வாதந்த்ர்யமபாஸ்ய கல்பித ஜகத் சேஷமாதி ஹ்ருத்யா ஸ்வத:
க்ஷாந்திஸ் தே கருணாஸகீ விஜயதாம் சேஷமாய ஸர்வாத்மநாம்

அவதாரிகை - இந்த ச்லோகத்தின் மூலம் ஸ்ரீரங்கநாதனின் க்ஷமை என்ற குணத்தைப் போற்றுகிறார். முதலில் ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பணியாமல் அவனிடம் அடிமையாக உள்ள ஒரு குணத்தைப் போற்றுவது சரியா? ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் தனது ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் (2-57) - பகவத: த்வராயை நம: - கஜேந்த்ரனின் கூக்குரலைக் கேட்டவுடன் கருடன் மீது கூட ஏறாமல், அரக்கப் பரக்க ஓடிவந்த ஸ்ரீரங்கநாதனின் பதற்றத்திற்கு நமஸ்காரம் - என்று ஸ்ரீரங்கநாதனின் வேகத்தை அல்லவோ வணங்கினார்? அவர் வழிவந்த இவரும் ஸ்ரீரங்கநாதனின் க்ஷமை என்னும் குணத்தைப் போற்றுகிறார். பல குணங்கள் உள்ளபோது ஏன் இதனை மட்டுமே எடுக்கவேண்டும்? நாம் செய்கின்ற பலவிதமான பாவங்களைக் கண்ட அழகியமணவாளன், “ஒருவனால் இத்தனை பாவங்கள் செய்ய இயலுமா?” என்று வியந்து, “நமக்குச் சொந்தமான இவன் இப்படி வீணாகிறானே!”, என்று உள்ளம் கலங்கி நிற்பான். அப்போது அந்தக் கலக்கத்தின் விளைவாக, அவற்றை மன்னிக்காமல், தண்டித்து விடக்கூடும். பொறுமையே வடிவான அவன் தண்டிப்பானா என்றால், கீதையில் (6-19) - தாநஹம் - என்னைத் த்வேஷிப்பவர்கள், கொடியமனம் கொண்டவர்கள், கீழ்த்தன்மை கொண்டவர்கள் போன்றவர்களை நான் ஸம்ஸாரத்தில் குறிப்பாக அசுரர்களின் பிறப்பில் தள்ளுகிறேன் - என்றான் அல்லவோ? பொறுமையே வடிவான இவனுக்கு இவ்விதம் தண்டிக்கும் நிலை எப்படிப் பொருந்தும் என்றால், இவனது தடையற்ற சுதந்திரம் காரணமாக ஆகும். இத்தகைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் வெளிப்படாமல் தடுக்கவல்லது க்ஷமை குணமே ஆகும். எனவே இந்த ச்லோகம் மூலம் நம்பெருமாளின் அத்தகைய க்ஷமை குணம் எப்போதும் ஓங்கி நிற்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கிறார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! அழகியமணவாளா! உன்னுடைய எந்த க்ஷமை என்ற குணம் மூலமாக இந்த உலகின் படைப்பு, காத்தல், அழித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறாயோ; இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு அவர்களின் மனைவி மற்றும் மக்கள் மூலமாகக் கிட்டவல்ல இன்பத்தை அளிக்கிறாயோ; இந்த உலகை விட்டு நீங்கிய பின்னர் அவரவர்கள் வேண்டியபடி ஸ்வர்க்கம் போன்ற சுகங்களை அளிக்கிறாயோ; எதன் மூலம் உனக்கு இயல்பாகவே உள்ள ஸ்வாதந்தர்யம் என்னும் யாருக்கும் கட்டுப்படாத தன்மை நீக்கப்பட்டு இந்த உலகிற்குத் தேவையான க்ஷமம் நிலை நாட்டப்படுகிறதோ; எந்த ஒன்று அனைவரையும் உன்பால் ஈர்க்கும்படிச் செய்கிறதோ; உனது தயை என்ற குணத்திற்கு எந்த ஒன்று தோழியாக உள்ளதோ - அத்தகைய "க்ஷமை" என்பது இந்த உலகின் நன்மைக்காக நீடுழி வாழவேண்டும்.

விளக்கம் - இங்கு கருணாஸகீ என்றது காண்க. அதாவது அரங்கனின் தயை என்னும் குணம், அவனது க்ஷமை என்பவளுக்குத் தோழி என்றார். பொதுவாக தயை குணத்தைப் பெரியபிராட்டியான ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்குக் கூறுவது மரபு. இதனை தயாசதகத்திலும் காணலாம். இந்த தயை என்பவளைத் தோழி என்றால், க்ஷமை குணத்திற்குத் தோழியாக ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் உள்ளார் என்றாகிறது. பொதுவாக இன்ன நாயகி ஒருவளுக்கு, இன்னவள் தோழி என்று உரைப்பது வழக்கம். ஆனால் இங்கு ஸ்ரீரங்கநாதனின் நாயகியான ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்குத் தோழி என்று உரைக்காமல், அவனது பொறுமை என்னும் குணத்திற்கு, அவனது தயையாகிய ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரைத் தோழி என்று உரைத்தது காண்க. இது சரியே ஆகும். எப்படி? பொறுமை என்பது பூமிக்கு இலக்கணம் ஆகும். பூமி என்னும் பூமாதேவியின் அம்சம் ஆண்டாள் ஆவாள். திருவரங்கத்தில் ஆண்டாளிளை அரங்கன் திருக்கரம் பற்றியதால் அவளை இங்கு நாயகியாகவும், அவளது தோழியாக ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை உரைத்ததும் பொருத்தம் அல்லவோ? ஆக இங்கு ஆண்டாளைத் தஞ்சம் என்று அடைகிறார் என்னவுமாம்.

2. பாபாநாம் ப்ரதம: அஸ்மயஹம் பவதிசேத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் பரம்

ஸ்ரீரங்கேச! ந வித்யதே அத்ர விசய: ஸந்த்யேவ தே ஸாக்ஷிண:

ப்ருஷ்ட்வா தாந் அதுநா மயோதிதமிதம் ஸத்யேந க்ருஹ்யேத் சேத்

ஸத்யம் ஹ்யுக்தமிதி க்ஷமஸ்வ பகவந் ஸர்வம் ததஸ்மத்க்ருதம்

அவதாரிகை - இவர் தனது க்ஷமையைப் போற்றியபடி, அவளிடம் சரணம் புகுந்து நின்றதைக் கண்ட அரங்கன், "பலவிதமான பாவங்கள் செய்தவர்கள் அல்லவோ நம்மிடம் பயந்தபடி, நம்முடைய பொறுமை என்ற குணத்தைத் தஞ்சம் அடையவேண்டும். நீவீர் மிகுந்த உத்தமராயிற்றே! ஏன் இவ்விதம் சரணம் அடையவேண்டும்?", என்று ஏதும் அறியாதவன் போன்று வியந்தான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

பொருள் - ஹே ஸ்ரீரங்கநாதா! நம்பெருமானே! பலவிதமான பாவங்கள் செய்வதில் நான் முதன்மையாக உள்ளேன். இதனை நான் எப்படிக்கூறுகிறேன் என்றால், பலவிதமான சாஸ்திர ப்ரமாணங்கள் கொண்டு என்னுடைய ஒவ்வொரு செயலையும் நன்றாக ஆராய்ந்தால், அவை அனைத்தும் பாவங்களே என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. நான் கூறுவதை நீ நம்பவில்லை என்றால், உன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டு எப்போதும் என்னைச் சூழ்ந்துள்ள காற்று போன்றவற்றைக் கேட்டுப் பார்ப்பாயாக. அதன் பின்னர் நான் கூறுவது உண்மை என்று விளங்கும். அப்போது நீ ஏன் என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்றால், “பொய்யை மட்டுமே உரைக்கும் இந்த உலகில், உண்மையை இவன் ஒப்புக்கொண்டானே”, என்று வியந்து பொறுத்துக் கொள்வாயாக.

விளக்கம் - பலவிதமான பாவங்கள் செய்த பின்னர் அரங்கனிடம் வந்து நிற்கும் நம்மைக் கண்டு, “நீ பாவமே செய்யவில்லையே! பின்னர் ஏன் நமது சஷமையிடம் சரணம் புகுந்தாய்” என்று கூறுவான். இது அவன் இயல்பாகும். காரணம், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார் - என்றவன் ஆயிற்றே அவன்! இதனைக் கேட்டவுடன் நாம் கூறுவது, “வேதங்களில் கூறப்பட்ட விதிமுறைகளின்படி ஆராய்ந்தால் நான் செய்யும் எதுவும் நற்செயல் அல்ல, அனைத்தும் பாவங்களே”, எனலாம். இதனைக் கேட்ட அரங்கன், “நீ கூறுவதை நாம் எவ்விதம் நம்புவது? ஏதேனும் சாட்சி உண்டோ?”, என்பான். உடனே நாம், “திருவாய்மொழி (6-9-1) - நீராய் நிலனாய்த் தீயாய் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, என்னைச் சுற்றியுள்ள அனைத்தும் நீயாகவும், உன்னால் படைக்கப்பட்ட வஸ்துக்களாகவும் உள்ளபோது அவைகளே சாட்சியாகின்றன”, எனலாம். உடனே அவன், “நம்மிடம் இவன் உண்மையை கூறினான்”, என்று பொறுத்துக்கொள்வான்.

3. த்வத் சஷாந்தி: கலு ரங்கராஜ! மஹிதீ தஸ்யா: புநஸ்தோஷணே

பர்யாப்தம் ந ஸமஸ்த சேதந க்ருதம் பாபம் ததோ மாமகம்

லக்ஷயம் நேதி ந மோக்து மர்ஹஸி யத: குத்ராபி துல்யோ மயா

நாந்யஸ் ஸித்யதி பாபக்ருத் தததுநா (ததநயா) லப்தம் து நோபேஷ்யதாம்

அவதாரிகை - “இவன் உண்மையை ஒப்புக்கொண்டான், நாம் பொறுத்துக்கொள்வோம்”, என்று அரங்கன் முடிவு செய்கிறான். அதன் பின்னரே நமது பாவங்களை அவன் காண்கிறான். உடனே, “கெட்டோம்! இத்தனை பாவங்கள் இவன் கணக்கில் உள்ளனவே! நமது சஷமை முழுவதையும் இவனுக்கே தாரை வார்த்துக் கொடுத்தால், மற்றவர்களுக்கு என்ன செய்வது”, என்று எண்ணக்கூடிய நிலையில் இந்த ச்லோகம் உள்ளது.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கராஜா! பெரியபெருமானே! இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களின் பாவங்களையும் ஒன்று சேர்த்தால் கூட என்னுடைய சஷமை என்பதற்கு

அவை உணவாக நின்று த்ருப்தி அளிக்கவாய்ப்பில்லை. இந்த நிலையில் எனது பாவங்களை ஏற்பதன் மூலம் உனது க்ஷமைக்கு என்ன த்ருப்தி உண்டாக்கபோகிறது என்று எனது பாவங்களைத் துச்சமாக எண்ணி, எனது பாவங்களைத் தள்ளாதே! எனது பாவங்களுக்குச் சமமாக வேறு யாருடைய பாவமும் இருக்கமுடியாது. உனது க்ஷமை எத்தனை பெரியதோ, (அந்த க்ஷமையின் அளவிற்கே சவால் விடும்படி) அத்தனை பெரியது எனது பாவமும் ஆகும். எனவே எனது பாவங்களை நீ அலட்சியம் செய்யாதே (அதாவது தனது பாவங்களை அலட்சியம் செய்தால், தன்னை பார்க்காமல் விட்டுவிடுவான் என அஞ்சுகிறார் என்று கருத்து)

4. புண்யம் பாபமிதி த்வயம் கலு தயோ: பூர்வேண யத் ஸாத்யதே
தத் த்வத் விஸ்மருதி காரகம் தநுப்ருதாம் ரங்கேச ஸஞ்ஜாயதே
பாச்சாத்யஸ்ய து யத் பலம் ததிஹ தே துக்கச்சித: ஸ்மாரகம்
தேநாநேந க்ருதம் ததேவ சிசுநேத் யஸ்மத் க்ருதம் க்ஷம்யதாம்

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! இந்த உலகில் புண்ணியம், பாவம் என்ற இரண்டும் உள்ளது. இவற்றில் புண்ணியபலன் அதிகமாகும்போது அதன் காரணமாக உன்னையே மறந்து விடக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது. ஆனால் பாவங்களின் பயன் அதிகமாகும்போது துன்பம் அதிகமாகிறது; இதன் விளைவாக அந்தத் துன்பங்களை நீக்கக்கூடியவனாகிய உன்னைப் பற்றிய எண்ணமே எப்போதும் எனக்கு உள்ளது. ஆகவே நான் பாவங்கள் செய்தவன் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு என்னைப் பொறுப்பாயாக.

விளக்கம் - புண்ணிய பலன் காரணமாக ஒருவனுக்கு நிரம்ப செல்வம், வீடு, மனைவி, மக்கள் என்று அனைத்து வசதிகளும் உண்டாகிவிடுகின்றன. இதன் காரணமாக அவன் இன்பமாக வாழ்கிறான். இதனால் ஸ்ரீரங்கநாதனின் நினைவே அவனுக்கு உண்டாகாது. ஆனால் பாவம் செய்தவர்கள் அதன் பலனை அனுபவிக்கும்போது உண்டாகும் துன்பம் காரணமாக எப்போதும் அவனை அழைத்தபடி இருப்பார்கள். இங்கு தனக்கு ஸ்ரீரங்கநாதனின் நினைவு எப்போதும் உள்ளதால், புண்ணியம் ஏதும் செய்யாமல் பாவங்களையே தான் செய்ததற்கு இதுவே சாட்சி என்று கூறி, அதன் காரணமாகத் தன்னைப் பொறுக்கவேண்டும் என்று வேடிக்கையாக உரைக்கிறார்.

5. புண்யம் யத் தவ பூஜனம் பவதி சேத் தத்கர்த்துரிஷ்டே க்ருதே
தத் ஸ்யாத் ரங்கபதே! க்ருதப்ரதிக்ருதம் ஸர்வே அபி தத் குர்வதே
பாபம் சேத் அபராத ஏவ பவதஸ் தத்கர்த்து ஸம்ரக்ஷணே
க்ஷாந்திஸ் தே நிருபாதிகா நிருபமா லக்ஷயேத தத் க்ஷம்யதாம்

அவதாரிகை - கடந்த ச்லோகத்தில் இவர் கூறியதைக் கேட்ட அரங்கன், "நீவிர் பாவம் மட்டுமே செய்ததாக உரைக்கிறீர். ஆனால் நமக்கு உம்மீது அன்பு ஏற்படவேண்டும்

என்றால், நீவிர் சிறிதளவாவது புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டாமோ?”, என்றான். இதற்கு, “புண்ணியம் செய்தவர்களைக் காட்டிலும் பாவங்கள் நிறைந்தவர்களைக் காப்பதே உசிதம் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

பொருள் - அழகியமணவாளா! அவரவர்களின் வர்ணங்களுடைய தர்மங்களின்படி புண்ணியங்கள் செய்தல் என்பது உன்னுடைய ஆராதனமாகவே உள்ளது என்பதை அடியேன் மறுக்கவில்லை. ஆனால் இவ்விதம் புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு மட்டுமே நீ அவர்கள் விருப்பியதைச் செய்கிறாய் என்றால், “தனக்கு உதவி செய்தவர்களுக்கு உதவி செய்தல்” என்ற ந்யாயம் போன்று உனது செய்கை ஆகிவிடுமே! தனக்கு நன்மை செய்தவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் மீண்டும் நன்மை செய்வதைக் காணலாம். இப்படி உள்ளபோது அவர்கள் செய்வது போன்றே நீயும் செய்தால், உனக்கு என்ன ஏற்றம் உள்ளது? சாதாரண மக்களின் செய்கை போன்று அல்லவோ உனது செய்கையும் உள்ளது? ஆனால் உனக்கு அபராதம் செய்வதன் மூலமே பாவச்செயல்கள் ஒருவனுக்கு உண்டாவதால், அவ்விதம் உனக்கு அபராதம் செய்தவனைக் காப்பாற்றி (பாவம் செய்தவனைக் காப்பாற்றி) மன்னித்தால் மட்டுமே, உனது பொறுமை என்பது எந்தவிதமான ப்ரதி உபகாரமும் இன்றி ஏற்பட்டது என்று கூறப்படும். இதனால்தான் நீ ஒப்பில்லாதவன் என்று பெயர் பெறுவாய். ஆகவே எனது பாவங்களை நீ பொறுக்க வேண்டும்.

6. ந த்வித்ராணி க்ருதாந்யநேந நிரயைர் நாலம் புந: கல்பிதை:

பாபாநாம் இதி மத்க்ருதே தததிகாந் கர்த்தும் ப்ரவ்ருத்தே த்வயி

தேப்ய: அப்யப்யதிகாநி தாந்யஹமபி க்ஷுத்ர: கரோமி க்ஷணாத்

தத் யத்நஸ் தவ நிஷ்பல: கலு பவேத் தத் தே க்ஷமைவ க்ஷமா

அவதாரிகை - இதனைக் கேட்ட அரங்கன், “நீவிர் எத்தனை சாமர்த்தியமாகப் பேசினாலும் நம்மை ஏமாற்ற இயலாது. உமது பாவங்களுக்கான தண்டனையை நாம் அளித்தே தீருவோம்”, என்றான். உடனே இவர் இந்த ச்லோகத்தை உரைக்கிறார்.

பொருள் - பெரியபெருமானே! எனக்கு எனது பாவங்களுக்கான தண்டனையை அளிப்பது என்று முடிவு செய்த பின்னர் நீ என்ன செய்வாய் என்றால் உனது மனதில், “இவன் செய்த பாவங்கள் கணக்கற்றவை. ஆகவே நாம் இப்போது உருவாக்கி வைத்துள்ள நரகங்களின் எண்ணிக்கை போதாது. எனவே மேலும் நரகங்களை நாம் உருவாக்குவோம்”, என்று எண்ணக்கூடும். இதன் விளைவாக நீ மேன்மேலும் நரகங்களைப் படைத்தபடி இருப்பாய். அப்படிப்பட்ட நரகங்களின் எண்ணிக்கையும் போதாது என்ற நிலை உண்டாகும்படியாக நான் பல பாவங்களை ஒரு நொடியில் செய்து நிற்பேன். இப்படியாக நரகங்களைப் படைப்பதில் நீ வல்லவனா, மேன்மேலும் பாவங்களைச் செய்வதில் நான் வல்லவனா என்ற போட்டி உண்டானால், அற்பனான என் மூலம் நீ மிகப் பெரிய தோல்வியையே அடைவாய்; இந்தத் தோல்வியின் விளைவால் உன்னுடைய மேன்மை தாழ்ந்துவிடும்;

பாவங்கள் பல என்னிடம் உள்ளதால், எனது மேன்மை ஓங்கியே நிற்கும். ஆகவே எனக்கு தண்டனை அளித்தல் என்ற உன்னுடைய வீணான முயற்சியைக் கைவிட்டு, எனது பாவங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வதே உசிதமாகும்.

7. ஸம்பூயாகில பாதகைர் பஹுவிதம் ஸ்வம் ஸ்வம் பலம் தீயதாம்

ஸர்வம் ஸஹ்ய மிதம் மம த்வயி ஹரே ஜாக்ரத்யபி த்ராதரி

துக்காக்ராதந்த மவேஷ்ய மாம் இஹ ஜநோ துஷ்டாசயஸ் த்வத் குணாந்

சுஷாந்த்யாதீந் ப்ரதி துர்வசம் யதி வதேத் ஸோடும் ந தத் சக்யதே

அவதாரிகை – தனக்கு எத்தனை தண்டனைகள் கிட்டினாலும் அதனைத் தன்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலும். ஆனால் தன்னால் பொறுக்கமுடியாதது என்ன என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! நான் பலவிதமான பாவங்களை அறிந்தே செய்தபடி உள்ளேன். இவைகள் அனைத்திற்கும் கிட்டவேண்டிய பலவிதமான தண்டனைகளை நீ எனக்கு அளிக்கலாம். ஆனால் எல்லையற்ற காலமாகப் பாவங்கள் செய்தும், அவற்றுக்கான பலன்களை அனுபவித்தபடியும் இருக்க நான் பழகிவிட்டதால், எனக்கு நீ அளிக்கும் எந்தவிதமான தண்டனையும் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாகவே இருக்கும். ஆனால் அந்தத் தண்டனைகள் காரணமாக நான் பலவிதமான துன்பங்கள் அடைவதைக் கண்ட துர்க்குணம் கொண்ட மனிதர்கள், "என்ன இது! இந்த அரங்கன் இங்கு உள்ளபோதிலும் இவன் இத்தனை துன்பங்கள் அனுபவிக்கிறானே! அரங்கனின் பொறுமை என்பது உண்மையானால் இவனை மன்னித்திருக்கலாமே!", என்று உனது சூட்சுமை பற்றித் தவறாகக் கூறி தூற்றுவார்கள். எத்தனையோ துன்பங்களைப் பொறுக்க முடிந்த என்னால், இவர்கள் உன்னைப் பற்றி இவ்விதம் உரைப்பதை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது (ஆகவே என்னை நீ பொறுப்பாயாக).

8. சுஷாந்திர் நாம வரோ குணஸ் தவ மஹாந் ஸ்ரீரங்கப்ருத்வீபதே!

ஸோயம் ஸந்நபி ஸாபராதநிவஹாபாவே ந வித்யோததே

தஸ்மாந் நைகவிதாபராதகரணே நிஷ்டாவதா நித்யச:

ப்ராப்நோத்யேஷ மயா ப்ரகாசமதுலம் ப்ராப்ஸ்யாம் யஹம் ச ப்ரதாம்

அவதாரிகை – இதனை கேட்ட அரங்கன், "எனக்கு எத்தனையோ குணங்கள் உள்ளன. அவற்றின் பெருமைகளே எனக்குப் போதுமானது. மற்றவர்கள் நமது சூட்சுமை பற்றித் தவறாகக் கூறினால் கூறிவிட்டுப் போகிறார்கள். நீவிர் எவ்விதம் பாவங்களைப் பற்றியும், அதற்கான தண்டனைகளைப் பற்றியும் கவலை கொள்வதில்லையோ, அது போன்று அவர்களின் தூற்றுதல்கள் குறித்து நாம் கவலைப்படுவதாக இல்லை. உம்மை நம்மால் பொறுக்க இயலாது", என்றான். இதனைக் கேட்ட இவர் பதிலை உரைக்கிறார்.

பொருள் - நம்பெருமானே! ஸ்ரீரங்கராஜனே! உன்னிடம் எத்தனையோ குணங்கள் எல்லையற்றும், கணக்கற்றும் உள்ளபோதிலும், உனது பொறுமை என்ற குணமே மிகவும் பெரியதாகும். பிழை செய்பவர்கள் பலர் இல்லை என்றால், இந்தக் குணம் வெளிப்படாமலேயே இருந்து விடக்கூடும் (நாளடைவில் உனக்கு இந்தக் குணம் உள்ளது என்பதையே மறக்கும் நிலை உண்டாகும்). ஆகவே பலவிதமான எல்லையற்ற பாவங்களைச் செய்வதில் மிகுந்த நாட்டமும் சபதமும் கொண்டுள்ள என் மூலமாக அந்தக் குணம் மிகவும் சீரியதாக வெளிப்பட்டபடி இருக்கும் அல்லவோ? ஆக உனது வெளிப்படாத குணத்தை எப்போதும் நீ வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளதற்குக் காரணமாக நான் உள்ளதால் உண்டாகும் பெரும்புகழ் எனக்குக் கிட்டுகிறது.

9. மத்பாபக்ஷபணாய யோஜயஸி சேத் கோரேண தண்டேந மாம்
ரங்காதீச்வர! கேவலாக கரணாத் துக்கம் மம ஸ்யாந் மஹத்!
தத் த்ரஷ்டுர் பவத: அபி துக்கமதுலம் கோரம் தயாளோ! பவேத்
தஸ்மாத் தே அபி ஸுகாய மத்க்ருதமிதம் ஸர்வம் த்வயா க்ஷம்யதாம்

அவதாரிகை - இதனைக் கேட்ட ஸ்ரீரங்கராஜன், “நீவிர் எத்தனை சமாதானம் உரைத்தாலும் நம்மால் தவறு செய்தவர்களைத் தண்டிக்காமல் இருக்க இயலாது. ஆகவே உமது பாவங்களுக்கான தண்டனைகளை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்”, என்றான். இதற்கு இவர் இந்த ச்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கத்தின் அதிபதியே! அனுபவித்தால் மட்டுமே கழியும் என்று கூறக் கூடியதான எல்லையற்ற பல பாவங்களை நான் செய்தவன் என்பதால், அவற்றை நீக்கும் விதமாக நீ அளிக்கும் தண்டனைகளை நான் ஏற்றே ஆகவேண்டும். இதனால் எனக்கு மிகுந்த துன்பம் உண்டாகும். இதனால் “பரமகாருணிகள், தயாளு” என்றெல்லாம் கூறப்படும் உனக்கு நேர்வது என்ன என்று அறிவாயா? நான் படும் துன்பங்களைப் பார்த்தபடி உள்ளதால் உனக்கு என்னை விட, உனது தயை காரணமாக, மிகுந்த துக்கம் ஏற்படும். உனது வருத்தத்தை விலக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டாவது எனது பாவங்களை நீ பொறுத்துக் கொள்வாயாக.

10. தேவ த்வாம் சரணம் ப்ரபந்நமபி மாம் துக்காந் அநந்ய ஆச்ரயம்
பாதந்தே யதி ஸர்வபாப நிவஹாத் த்வாம் மோக்ஷயிஷ்யாமி அஹம்
இத்யுத்தம் தவ வாக்யமர்த்த விதுரம் ஜாயேத யத்வா பவாந்
தத்ரா சக்த் இதி ப்ரதேத ஹி ததோ மாம் ரக்ஷது த்வத்க்ஷமா

அவதாரிகை - “நான் மேலே கூறியவற்றைக் கேட்டபடி நின்ற பின்னரும் என்னைப் பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால் - ‘ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுபவன் அல்லன்’ என்னும் அவப்பெயர் உனக்கு வந்துவிடும்”, என்று

ஸ்ரீரங்கநாதனை அன்புடன் எச்சரிக்கிறார். அதாவது கீதையின் சரம ச்லோகத்தைத் தனது கேடயமாகக் கையில் எடுக்கிறார்.

பொருள் - தேவர்களின் அதிபதியான திருவரங்கா! எந்தவிதமான புகலிடமும் இல்லாமல் நான் “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ:” என்று நீ கீதை இட்ட கட்டளைப்படி உன்னிடம் சரணம் புகுந்தேன். இப்படி உன்னிடம் சரணம் புகுந்த பின்னரும் என்னுடைய பாவங்கள் காரணமாக வல்வினைகள் என்னை வாட்டும் என்றால், நீ உரைத்தபடி “அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேயோ - உனது பாவங்களை நான் நீக்குகிறேன்” என்ற உறுதிமொழி பொய்த்ததே! இதனால் உனது சொற்கள் “பரம்பொருளின் சொற்கள் அல்ல, ஒரு வழிப்போக்கனின் சொற்கள்” என்றாகிவிடும். அல்லது பாவங்களைப் போக்கும் திறன் உன்னிடம் இல்லை என்றாகிவிடும். ஆகவே இப்படிப்பட்ட இழிந்த சொற்கள் உன்னைத் தாக்காமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவாவது எனது பாவங்களை நீ பொறுத்துக் கொள்வாயாக.

11. ந த்வம் சுஷாம்யஸி சேதிதம் மம க்ருதம் நாஸ்த்யத்ர காசித் சுஷிதி:

பூர்வம் யத் ஸம்பூத்ததேவ ஹி புநர் ஜாயேத தத் ஜாயதாம்

யத்வா ஸ்யாததிகம் ச ஸ: அபி ஸுமஹாந் லாப: அஸ்து மே தாத்ருச:

ஸ்வாமிந்! தாஸஜநஸ் தவாயமதிகம் ஸ்வைரேண தூரீபவேத்

அவதாரிகை - இவரது மிரட்டலைக் கேட்ட அரங்கன், “ஓய்! நாம் சரம ச்லோகத்தில் கூறியவை, அனைத்து விஷயங்களையும் கைவிட்டு என்னை மட்டுமே சரணம் என்று புகுந்தவர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். உமக்கு அது ஏற்காது. ஆகவே உமக்கு நான் பொறுமை காண்பிக்கமாட்டேன்”, என்று கூற இவர் இந்த ச்லோகத்தை உரைக்கிறார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! எனக்கு வேறு புகலிடம் இல்லை என்று கூறிவிட்டேன். இதனையும் ஏற்காமல் நீ தண்டித்தே தீருவேன் என்றிருந்தால் எனக்கு எந்தவிதமான பெரிய பாதிப்பும் உண்டாகப்போவதில்லை. ஏன் என்றால் - இதுவரை பலகாலம் நான் பாவங்களைச் சும்னும், துன்பத்தில் மூழ்கியும் பழக்கப்பட்டவன் ஆவேன். அப்போது உண்டான துன்பங்கள் போன்றுதானே இப்போதும் ஏற்படப்போகிறது! புதிதாக என்ன உண்டாகப்போகிறது? ஆகவே அனுபவித்து விட்டுப்போகிறேன். அல்லது முந்தைய துன்பங்களைக் காட்டிலும் அதிக துன்பம் வந்தது என்றாலும், இத்தனை நாட்கள் கிட்டாமல் இருந்தது இப்போது கிட்டியது என்று எண்ணிக்கொண்டு சென்றுவிடுவேன், ஆனால் உனக்கு என்ன நேரும் என்று எண்ணிப்பார்த்தாயா? எனது பாவங்களை நீ பொறுக்காமல் தண்டித்த காரணத்தால் நான் உன்னை விட்டு விலகக்கூடும் (அதாவது பாவங்களின் பலன் காரணமாக இவர் ஸ்ரீரங்கநாதனை அண்ட இயலாமல் பாவங்கள் இவரைத் தடுத்து விடும் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்; பாவங்களைத் தண்டிக்காமல் விட்டதால் இவர் அரங்கனிடம் கோபித்துக் கொண்டு செல்வதாக எண்ணக்கூடாது). ஆக

உன்னைச் சார்ந்த உடமை வெளியே சென்று விட்டால் உனக்கு அல்லவோ அது நஷ்டம்? ஆக என்னைப் போன்று உனது உடைமைகள் சென்று விடக்கூடாது என்றால் பாவங்களைப் பொறுப்பாயாக.

12. ஸோஹம் க்ஷுத்ரதயா ஜுகுப்ஸிததமம் துஷ்கர்ம நித்யம் ஸ்மரந்
குர்வந் காமம் அசுத்தரீதிரபவம் ஸ்ரீரங்கப்ருத்வீபதே
ஏதத் தே மஹதோ விசுத்தமநஸா ஸமர்த்தும் ந யுக்தம் கலு
க்ஷாந்த்யா விஸ்வர தத் ததோஹமஸுகாந் முக்தோ பவேயம் ஸுகீ

அவதாரிகை - இதுவரை தனது பாவங்களைக் கண்டு தண்டித்து விடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் ப்ரார்த்தித்தபடி நின்றார். அடுத்து தனது பாவங்களை எண்ணும் அளவிற்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் தாழ்க்கூடாது என்று எண்ணி விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கத்தின் அதிபதியே! அரங்கா! நான் எனது தாழ்வான ஸ்வபாவம் காரணமாக மிகவும் வெறுக்கத்தக்கதான பல பாவச் செயல்களை செய்தபடி உள்ளேன். அப்படிப்பட்ட தாழ்வான செயல்களைப் பற்றியே எப்போது எண்ணியபடி நான் உள்ளேன். ஆனால் நீயோ மிகவும் உயர்ந்த ஸ்வபாவம் கொண்டவன் ஆவாய். அப்படிப்பட்ட நீ உனது தூய்மையான மனதால் எனது பாவங்களை நோக்கத் தொடங்கினால், உனது மனம் எப்போதும் எனது பாவங்கள் என்னும் அழுக்கை எண்ணியபடியே இருக்கவேண்டியதாக இருக்கும். உயர்வான உனக்கு இது ஏற்புடையது அல்ல. ஆகவே உனது பொறுமைக் குணம் மூலம் எனது பாவங்களை மன்னித்துவிடுவாயாக. இதுவே நம் இருவருக்கும் சுகம் அளிக்கின்ற செயலாக இருக்கும்.

13. தத்தத் கர்ம பலாநுரூபமகிலோ லோகஸ் த்வயா ஸ்ருஜ்யதே
தஸ்மாத் கர்ம வசம்வதத்வமதிகம் வக்தும் த்வாபி க்ஷமம்
ஸ்ரீரங்கேச்வர! தத் ப்ரஸாந்திவிதயே க்ஷாந்த்யா நிராக்ருத்ய மே
ஸர்வம் பாதக மாச தர்சய பவத் ஸ்வதாந்தர்ய மத்யுஜ்வலம்

அவதாரிகை - இதனைக் கேட்ட அரங்கன், "உம்முடைய பாவங்களுக்கு ஏற்ற தண்டனைகளை வழங்க வேண்டிய நிலையில் நாம் இப்போது உள்ளோம். எனவே நீவிர் அவற்றுக்கான தண்டனைகளைப் பெற்றே ஆகவேண்டும். இனி நான் என்ன செய்வது?", என்று கூற, இவர் மேலும் விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! நாங்கள் அனைவரும் கர்மவசப்பட்டவர்கள் ஆவோம். ஆனால் நீயோ ஸ்வதந்த்ரமானவன் ஆவாய். ஆன போதிலும் நீ கர்மவசப்பட்டு நிற்கிறாய் என்றே கூற வேண்டியுள்ளது. ஏன் என்றால் தேவர்கள், மனிதர்கள் என்று யாராக இருந்தாலும் அவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி நீ ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றைச் செய்கிறாய். எனவே

கர்மத்திற்கு வசப்பட்டிருத்தல் உனக்கு அதிகமாகவே உள்ளது என்றாகிறது. இத்தகைய நிலையை நீ மாற்றிக் கொண்டு, ஸ்வதந்திரமானவன் என்று உன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்றால், எனது பாவங்களை நீ பொறுத்துக்கொள்வாயாக. இதன் மூலம் உனது ஸ்வாதந்தர்யம் முழுமையாக வெளிப்பட்டுவிடும்.

14. ஸ்ரீரங்கேச வசோ மதிய மதுநா வ்யக்தம் தவயா ச்ருயதாம்

புண்யம் தத் பலஸங்கமாத்ர விரஹாத் பூயோ ந மாம் ப்ராப்நுயாத்

பாபம் நைவ ததா பலம் விதநுதே சக்யம் ந தத்வாரணம்

தத் க்ஷாந்த்யா தவ சக்யமேவ ததிதம் ஸத்யம் த்வயா கல்ப்யதாம்

அவதாரிகை - இதனைக் கேட்டு நகைத்த அரங்கன், "பற்றில்லாத தன்மை மூலம் கர்மபந்தங்களை உண்டாக்கவல்ல பாவங்களை விலக்க இயலும். நீவிர் அப்படிச் செய்ய வேண்டியதுதானே", என்று கூற இவர் விண்ணபம் செய்கிறார்.

பொருள் - பெரியபெருமானே! அழகியமணவாளா! நான் கூறுவதை நன்றாகக் கேட்பாயாக. புண்ணியபலன்கள் மற்றும் பாவபலன்கள் ஆகியவற்றுக்கு வேறுபாடு உண்டு. ஒருவன் செய்த புண்ணியபலன்கள் என்பவை அவன் விரும்பினால் மட்டுமே அவனிடம் ஒட்டும், விரும்பாவிட்டால் வந்து சேராது. ஆகவே வைராக்யமாக இருத்தல் என்பது புண்ணியங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். ஆனால் பாவபலன்கள் அப்படி அல்ல. அவை விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் பலன் அளித்தே தீரும்; அதாவது அவை அனுபவித்தே கழிக்கவேண்டியதாகும் (எந்தவிதமான பரிகாரங்களாலும் கர்மபலன்களை அனுபவிக்காமல் கழிக்க இயலாது என்று கருத்து). ஆகவே உனது க்ஷமை மூலம் மட்டுமே பாவங்களை விலக்க இயலும். எனவே நீ அந்த க்ஷமை என்பதைச் செய்தருளவேண்டும்.

15. ஸ்ரீரங்கேச்வர! புண்யபாப பலயோ: ஸ்வாதீநதாம் குர்வதோ:

ஸர்வேஷாம் ஸுகதுக்கயோ: ஸ்வயம் அஹம் மக்நாசயோ மமபி

ஸமர்த்தும் ந ப்ரபவாமி கிம் புநரஹம் த்வாம் அந்தரந்த: ஸ்திதம்

தத் தே த்வம் க்ஷமயா நிரஸ்ய குரு மே த்வத் த்யாந யோக்யம் தசாம்

அவதாரிகை - இதனைக் கேட்ட திருவரங்கன், "ஒருவன் எத்தனை பாவங்களை செய்தபோதிலும் சிறிதாவது நம்மை எண்ணினால் போதுமானது. ஆகவே நம்மை எண்ணியபடி இருந்து உம்முடைய கர்மபந்தத்தை நீவிர் விலக்கிக் கொள்ளவேண்டியது தானே", என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! அவரவர்களின் புண்ணியபாவ பலன்கள் காரணமாக சுகத்திலும் துக்கத்திலும் நாங்கள் வசப்பட்டபடி உள்ளோம். அந்தந்த பலன்களையே எண்ணியபடி உள்ளதால், என்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையே என்னால் எண்ணியபடி இருக்க

இயலவில்லை. இப்படி உள்ளபோது, எனது இதயத்தில் உள்ள தஹரா என்னும் ஆகாயத்தில் உள்ள குகையில் பதிந்து கிடக்கும் உன்னை எப்படி நான் எண்ணுவேன்? ஆகவே உனது க்ஷமை குணம் மூலம் எனது பந்தங்களை விலக்கி, நான் உன்னை த்யானித்தபடி உள்ள நிலையை நீயே ஏற்படுத்த வேண்டும்.

16. அல்பம் சேதநபேக்ஷணீயஸரணா வாரோப்யதாம் மத்க்ருதம்
கிஞ்சித் பூரி பவேதிதம் யதி குருந் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மே த்யஜ்யதாம்
யத்வா அநந்த மநந்தவைபவ ஜுஷோ ரங்க க்ஷமாவல்லப
த்வத் க்ஷாந்த்யா: கலு லக்ஷ்யதாம் மநுகுணாமாநியதாம் த்வத் த்யா

அவதாரிகை - எத்தனை யுகங்கள் ஆனாலும் கர்மங்கள் அனுபவிக்காமல், தன்னுடைய எண்ணற்ற பாவங்கள் மொத்தமாகத் தொலைய வேண்டும் என்று எண்ணியவராக விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கராஜா! எனது பாவங்கள் மிகவும் சிறியவை என்று எண்ணினால், நீ உனது பெருந்தன்மை காரணமாகப் பொருட்படுத்தாமல் இருந்துவிடலாம். அவை சற்றே அதிகம் என்று எண்ணினால், எனது முன்னோர்கள் உனக்குச் செய்த பலவற்றுக்காக, அவர்களுக்காக நீ தள்ளலாம். அவை மிகவும் அதிகம் என்று எண்ணினால், “நமது பொறுமையைக் காண்பிக்க வாய்ப்பு கிட்டியது” என்று எண்ணி அவற்றை உனது க்ஷமைக்கு இலக்காக்கி மன்னிப்பாயாக.

17. ஸ்ரீமாந் கூராந்வவாயே கலசஜலநிதௌ கௌஸ்துபாப: அவதீர்ண:
ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டாரக தநயவரோ ரங்கராஜஸ்ய ஹ்ருத்ய:
வேதாசார்யாபிதானோ விதிதகுணகணோ ரங்கிணஸ் ஸ்தோத்ரமேதத்
சக்ரே நித்யாபிஜப்யம் ஸகலதநுப்ருதாம் ஸர்வபாபாபநுத்த்யை

பொருள் - ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானின் வம்சம் என்ற திருப்பாற்கடலில் கௌஸ்துபமணி போன்று உள்ளவரும், வேதவ்யாஸ பட்டரின் திருக்குமாரரும், சிறந்த குணங்கள் கொண்டவரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் இதயத்திற்கு மிகவும் ப்ரியமானவரும், அவனது திருவுள்ளத்தை எப்போதும் மகிழும்படிச் செய்வவரும் ஆகிய வேதாசார்யர் - அனைத்து உயிர்களும் தங்களது பாவங்களை நீக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு, ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாக இந்த ச்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்.

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் உடையவர் திருவடிகளே தஞ்சம்